

BEKLEMENİN ANATOMİSİ

Dilek Altundağ

■ Beklemenin anatomisini belki ilk orada öğrendi Dilara. Romatoloji koridorunda, sabah altı bile olmamışken. Saatin sesi yoktu. Kalbinin sesi vardı. O da bastırıyordu zaten. Beklemek sadece zaman geçirmek değildi; beklemek, bedeninde bir şeylerin yavaş yavaş çözülmesiydi. Bir dokunun gevşemesi, bir umudun sönüşü, bir nefesin yarıda kalması gibi. Sabah gelmiyor sandı. Belki de zaten sabah, beklemenin başka bir adıydı orada. Ama içinde bir yer hâlâ sabahı bekliyordu. Gelmeyeceğine inansa da beklemekten vazgeçemiyordu.

Erkek hemşire geldi. Hem iki hem tek gibiydi. Biri çok konuşuyor, öbürü çok susuyordu. Belki susan daha çok söylüyordu çünkü acı sessizlikle geliyordu içeriye. Ellerinde metalik şeyler. Çantalar, kutular. Bir kutunun içinde başka bir kutu... Onun içinde bir iğne ve onun içinde bir can, ucundan sızıyordu işte. Klor burnuna yürüdü önce, sonra gözlerine döndü, oradan içeri. Pencere açıldı biri tarafından ama kimdi bilmiyordu. Yüz yok sabah saatlerinde, sadece ses. “Biraz havalansın.” dedi. İç mi dış mı belli değildi. İçinin camı açılmıyordu. Dişlerini sıktı. Birazdan gelecek o sızı, içime doğru akacak. Geldi. Minik bir acı ama minikler büyüdü. Çocukluk gibiydi. Minik başlar. Sonra yıllar. Sonra hiç geçmeyen... Ama geçmeyen şeyler bile bir süre sonra tanıdık olurdu. Belki de insan, tanıdık acılarla hayatta kalmayı öğreniyordu. “Öbür kol?” dedi hemşire. Sanki Dilara için bu soru, “Başka bir hayal kırıklığının var mı?” diye soruluyormuş gibi hissettirdi. O an kelimeler değil, içinde biriken tüm kırgınlıklar dile geliyordu. “Hareket ettiremiyorum.” dedi. Aslında “Başka hiçbir şey de etmiyorum.” demekti bu. Sustu. Fısıldadı. Sanki kol değil, o bezlere sarılmıştı. Şifa mı? Bilmiyordu. Belki de şifa, bilmemenin içinden geçen bir şeydi. Bazen geçmez. O zaman adını acı koyuyorduk. Bazen de beklemenin içinden geçerken bir iz bırakırdı. İnce bir çizgi gibi, acının gölgesinden sıyrılıp geçebilecek bir umut izi...

Hastane duvarları inilti seslerine alışmıştı. Alışmıştı ve artık kimse irkilmiyordu. Ses burada yumuşuyordu sanki. Başka bir şeye dönüşüyordu. Telefon çaldı, üst üste. Dilara'nın telefonuydu. Biri tahlil soruyordu, biri evini anlatıyordu, biri torununu. Konular karıştı. Dışarıdan gelen sesler odadaki duvarlara çarpıp küçülüyordu. İçi sızladı Dilara'nın. Sesiz, derin, geriye doğru. Dinlediği şey sadece kelimeler değildi. Geçmişten kalma anılar, ağır çağrışımlar... İyi gelmiyordu, biliyordu bunu ama ne sorsalar nafileydi. Dinlenmesi gerekiyordu aslında. Ama fırsat kalmıyordu. Son arayan kişi, "Dişime yapılan implanttan memnun kalmadım." demişti. En yakın iş arkadaşıydı. Hasta Dilara. Olur muydu? Oluyordu. Hastalık affetmiyordu. Arkadaşı, kendi dişine tutulmuş yasla arıyordu onu. O an anladı Dilara. Acı kişisel değildi. Ama yine de yalnızca kendine aitti.

Gündüz hemşireleri, çok ilgiliydi. Kapıyı her seferinde çalarlardı. "Geçmiş olsun, Dilara." derlerdi. "Geçmiş olsun!" sözü ne zamandan beri bu kadar ağırdı, bilmiyordu. Tansiyon ölçerlerdi, nabzını kontrol ederlerdi. Güler yüzlüydüler. Güler yüzleri vardı ama bu gülümseme nazlanmaya da izin verirdi. Ayağı hâlâ yere basmıyordu. Kolu ağrıyordu. "Kolonoskopi, endoskopi sonuçları gelene kadar çekeceksin biraz." demişti biri. Sonra geldi en kötü haber. Akşam sekizde şurup içecekti. Bağırsaklarını boşaltacaktı. Başta anlamamıştı. Ne kadar kötü olabilir ki? Ama on beş dakikada bir iç çekmesi gerekmişti. Karın spazmları, ishal, kusma... Tuvalet nöbeti sabaha kadar sürmüştü.

Yataktan doğruldu. Bir adım. İki adım. "İşte oldu!" dedi. Acılar günah gibi düştü üzerinden. Titriyordu, sıtma mıydı bu? Yatağa döndü zorla. Dudaklarında Tanrı'ya münacatlar vardı. Hem kendine hem unuttuğu acılara... Duaların ucunda ne olduğu belli değildi. Dilara o an dua etmenin kendisinin bile bir tür direniş olduğunu fark etti. Belki de umut, bilmeden dua etmeye devam etmekti. Otomat ses çıkardı. Sonra sustu. Dilara çıkamadı uzun süre tuvaletten. Refakatçi uyumuştı çoktan. Gecenin koynuna karıştı. Usul usul yürüdü yatağına doğru. Ağır adımlar. Döndü odaya. Topalladığını fark etti. Şaşırdı kendi kendine. Bir yudum su istiyor. Hasret. Ama içemeyecek. Öyle demişlerdi. Hemşire miydi, doktor mu? Hatırlamıyor şimdi. Neden su yok? Aklı karıştı. Başucunda loş ışık... Refakatçinin silueti. Annem geldi aklına birden. Ve zaman kırıldı.

On altı, on yedi yaşlarındaydı. Serum şişesinden damla damla bir şeyler iniyordu annesinin damarlarında kayboluyordu. O gece ilacın değil, annesinin ellerine bakmıştı asıl; küçük, solgun, kırılğan ellerdi. Herkes annesinin ne kadar güçlü olduğundan söz ederdi hep. O da öyle sanmıştı yıllarca ama o gece ilk kez annesi ona zayıf görünmüştü. Başucundaki plastik sandalyede oturuyordu. Uyuması gerekiyordu ama gözlerini kapatamıyor, korkuyordu. Uyursa bir şey olacaktı gibi hissediyordu. Annesi ona dönüp gülümsediğinde sesi neredeyse duyulmaz bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bir şey olmayacak korkma kızım!" öyle diyordu. O gece bu söz yalnızca onu avutmak için söylenmişti, biliyordu. Cümlelerin içinde annesinin kendi korkusu da vardı.

Sabaha kadar annesinin nefesini dinledi. Gözleri arada kapanıyor, sonra iç çekiş sesiyle irkilip yeniden açılıyordu. Gençti, onu koruyacak yaştaydı ama

hayatı geri verecek acıyı durduracak güçte değildi. Bunun farkına varmak ilk kez o gece olmuştu. Şimdi burada, hastane odasında biri, “Korkma bir şey olmayacak!” dese yine de inanmazdı. Bazı sözler söylendikleri anda bile karşılık bulmazdı, içinde yer eder ama yara gibi kalırdı.

O gece bir şey daha olmuştu. Annesinin elleri, kendi korkusu içinde bile kızına bir sıcaklık taşımıştı. İşte o sıcaklık, yıllar sonra bile Dilara’nın içini ısıtabilecek kadar derin bir izdi. Belki umut, acıyla sarılmış bir elin hafızasında kalmaktı. Gözlerini kapattı Dilara. Ruhunda sakın bir ritim yakaladı. Kolonoskopi sonucunu düşünmemeye çalıştı. Annesinin sesi aniden zihninde belirdi. O da hep böyle yapardı, hatırladı. Artık o ses, uzaktan gelen bir melodi gibiydi; iyileştirmiyordu belki ama tamamen yalnız da bırakmıyordu. Belki de bu kadarı bile bir umuttu.

Hastanede zamanın anlamı yoktu. Saat hep aynı gibiydi. Tik taklar boşlukta atıyordu, yelkovanla akrep bir olmuştu, yarışmayı bırakmışlardı. Zaman bir çizgi değil, iç içe geçmiş halkalardı sanki. Her halkada biraz acı, biraz bekleyiş, ama belki bir kıyısında biraz umut da vardı. Çok az. Ama bazen az da yeterdi.

Odaya yeni biri yerleşti. Telefonla konuşuyordu sürekli. “Yunanlılar yüzmeyi yazı yazma yeteneğiyle eşdeğer görürmüş.” dedi. Dilara’nın zihni bu cümlede takılı kaldı. Ne alakaysa rüya anlatıyordu. Hasta telefonu kapatırken de kendi kendine konuşuyordu. “Bu rüyanın bir anlamı vardı.” diyerek, “Geçmiş olsun!” dedi Dilara’ya. Ama onun yüzüne bakmadı. Dilinin ucundan “sağ ol,” diye mırıldandı, soğuk bir sesle. Rüya dinleyecek hâli yoktu. Yeni gelenin ona yanaşmasından korktu. Gözünü tavana dikip internete girdi, rüyayı o da arıyordu belki. İnternetin karmaşasında kayboldu. Bilgiler üst üste gelince kafası karıştı, kalbi sıkıştı.

Yeni bir ses duydu. Koridordan gelen bir ayak sesi, sessizliği yırtıyordu. Kapı aralandı, hemşire gülümseyerek içeri girdi. İlaçları getirdi, birkaç söz etti, dilinde tatlı bir şifa duası vardı. O an Dilara biraz rahatladı. Hemşirenin gülümsemesi, sadece bir görev değil, belki de insan kalmanın bir işaretiydi. O an anladı: Herkes bir şey taşıyordu içinde ama bazen biri hafifçe gülümseyince, yük azalabiliyordu.

“Artık susmayacağım.” dedi kendi kendine. Ama susmak en kolay oyundu. Kendi sesini duymak, yankılanan bir boşlukta kaybolmak gibiydi. Yine de o boşlukta bir yankı varsa hâlâ orada bir şey yaşıyor demektir. Belki içindeki sessizlik bile ona ait bir yaşam belirtisiydi. Gözleri tavana takıldı. O yorgun tavan ki binlerce geceye tanıktı, binlerce sessiz çığlığa. Parmaklarını dizlerinden kaldırdı, hafifçe titredi elleri, yine de direniyordu. “Bir kadın bir erkeğin koltuğunun altına sığınabilmeli!” diye mırıldandı. Sonra sustu. Sığınmak değil, sarılmadan durabilmek istediğini anladı. Kendi kırılğanlığının ağırlığı altında bükülmeden durmak...

Ekran karardı, o karanlıkta kendi karanlığıyla yüzleşti. Bir an, belki ilk kez, içindeki o derin sessizlik, kaybolmak değil, var olmak istediğini fısıldadı. Belki de umut bu fısıltının kendisiydi hâlâ var olmak istemek. Parmakları dizlerin-

de donuk, kalbi ise hâlâ fırtınalı. O an, dışarıdaki trenin düdüğü gibi bir şeyler patladı içinde; bir çığlık ya da belki uzun zamandır bastırıldığı bir haykırış. Yine de sesi çıkmadı, sadece hissetti. Odaya yayılan o ince, kıpır kıpır endişe, bir umut da getirdi yanında. Belki de susmak yerine beklemek gerekiyordu. Tren gecikebilir, raylarda bir kıvrım olabilir ama gelirdi sonunda. Ve o geldiğinde belki o yorgun tavan, o binlerce geceye tanıklık eden sessiz çığlıklar, hepsi anlam kazanacaktı. Taşlar yerinden oynayacak, yılanın soğuk bakışları eriyip gidecekti. O zaman, kendi kelimeleriyle, kendi dünyasında yeniden doğacaktı. Umut, büyük bir şey değildi belki. Sadece gecikmiş bir tren gibi beklenirdi, gecikse de gelirdi.

Oda durgundu. Geceydi. Sesler gelmişti uzaklardan. Bir tekerlek sesi belki, bir metal sehpanın itilmesi gibi... Koridordan gelen bir şeydi; belki bir tepsi, belki bir dosya. Sonra kesilmişti ses. Geriye sadece bekleyiş kalmıştı. Yatak başındaki ışık soluktu. Gölgeler tavana vurmuştu ama kımıldamamıştı. Zihni bir noktada asılı kalmıştı. Ne geçmiş çekmişti aşağıya ne gelecek ürkütmüştü. Şimdiki zamanın dar odasında sıkışıp kalmıştı. Bedenin içindeki ağrı yer değiştirmişti; bilmediği, tanımadığı noktalara taşınmıştı. Susamıştı. Dudak kenarında kuruluk kalmıştı. Refakatçi uyumuştı. O sırada odada başka bir nefes vardı. Tuhaf, güven vericiydi. Belki de sadece bir hayaldi.

Dilara kimseye yaslanmamıştı o gece. Ne rüyaya ne teselliye... Konuşmak istememişti. Anlatmak istememişti. Açıklamak da dinlemek de değildi niyeti. Yorgunluk büyümüştü içinde. Kelimeler, ellerine bakmıştı sanki. Damarları belirgindi. Tırnak dipleri solgundu. Aynaya gitmeyi düşündü -gitse yüzünü tanır mıydı- bilmiyordu. Zaman, yüzleri deforme ediyordu çünkü. Aynalar insanı gerçek gösteriyordu, gereğinden fazla.

Telefon titredi. Sessize aldı. Cevap vermek istemedi kimseye. En çok da kendine... Sonra yatağa uzandı. Ayakucu battaniyenin altındaydı. Dizleri hafif kırıldı. Küçük bir hareket -o kadarcık- kendisi olduğunu hatırlatmıştı. Hâlâ hareket edebildiğini. Acıyı saymak istememişti artık. Kalanlara odaklanmaya çalışmıştı. Ama zaman geçmemişti. Zaman sadece vücudun verdiği bir tepki miydi? Acı yine yer değiştirmişti. Mide burkulmuştu. Göz yanmıştı. Nefes alışığı değişmişti. Tavandaki çatlağı fark etmişti sonra. Derinleşmişti sanki. Neden oradaydı o çatlak? Bir gün biri onaracak mıydı? Yoksa hep mi kalacaktı? Belki de çatlaklar onarılmazdı. Yine de ışık sızdırabilirdi içlerinden. Gözlerini kapatmıştı. Uyumak değildi niyeti. Sadece kapanmak istemişti. Görmemek. İzlememek. Beklememek. Soru sormadan geçen zamanın küçük bir aralığına sığınmak istemişti. Anlam taşımayan birkaç saat... Sessizlik... Boşluk...

Kendi kendine fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar. "Geçecek." Kime söylediğini bilmeden. Belki kendine, belki annesine, belki yıllardır sustuğu başka bir yerine. Kısa bir kelimeydi bu. Küçücük. İçinde koca bir geceyi taşıyordu. Sabaha kadar sürmese bile sabahı düşünebilecek kadar geniş bir kelimeydi. Ve işte o an umudun adı konmamış bir hâli vardı içinde. Ne gürültülü ne belirligin... Ama oradaydı; bir kıpırtı, çatlağın kenarındaki bir ışık, bir kelimeye sığın iyileşme...